

Galgóc és Vidéke

társadalmi és gazdasági hetilap.

Megjelen minden szombaton reggel, német és tót melléklettel.

Előfizetési ár:		Felelős szerkesztő	Előfizetési díjak, hirdetések, valamint a lap szellemi részét érdeklő közlemények, a lap szerkesztőségéhez intézendők. — Kéziratokat nem adunk vissza. — Levélre válaszolunk, ha válaszbélyeg van mellékelve.
Egész évre	10 kor.	ÁMON VILMOS	
Fél évre	5 kor.	Társzerkesztő:	
Negyed évre	2 kor. 50	PÁZMÁNY SÁNDOR	
Egyes szám ára 20 fillér.		Kiadótulajdonos:	
Vidéki előfizetők postaköltségét nem fizetnek.		TÖRÖK GYULA	

Husvét.

A nap elhomályosodott, a föld megindult és a templom kárpitja megrepedezett.

Elvégeztetett!

Az emberek, akik nem tudták, mit cselekszenek, két évezreddel ezelőtt keresztrefeszítették az igazságot.

A nagy örök Igazságnak sorsát azonban isteni kezek vezették; a nehéz követ nem lehetett örökre ráborítani a sírra; az ármány, a mely megakarta ölni az igazságot, a harmadik nap hajnalán rémülve látta, hogy üres sírboltot őriz; az eltemetett igazság él és tovább hirdeti megváltó ígét.

Igy lett husvét az élet, a feltámadás napja, a mely büszkén hirdeti, hogy a koldusrongyban született isten-ember eszméi nem haltak meg a testtel, hanem föltámadtak és győzelmi szózatukat végig harsogtatták a világon.

Husvét ünnepe az igazságnak; örök tanubizonysága annak, hogy azt, ami magasztos, szent és igaz; megölni nem lehet Elnyomhatod, gúnyolhatod, lánczra

verheted, bebörtönözheted, keresztrefeszítheted, sziklákat gördíthetsz sírjának szájára; de nem ölheted meg; élni fog az; isteni származásának erejével letépi lánczát, lehull börtönének zárja, elmozdítja helyéből a nehéz követ és diadalmasan tér vissza a csüggedő hivek közé, hogy új bátorságot öntsön beléjük. Az ige, az eszme nem hal meg soha! Az igaz elbukhatik ugyan rövid időre, hogy aztán dicsőséges feltámadásában annál hatalmasabban hirdesse diadalát a világnak.

Idegen világ közepén, körülvéve népek tarkaságaitól, ezer év óta tart fenn az isteni gondviselés egy parányi nemzetet; úgy intézte ennek a sorsát, hogy a husvéti ünnep emlékéhez fűződjék ujjászületésének, a nagy nemzeti feltámadásnak első hajnalhasadása is. Harminczhét évvel ezelőtt, a husvéti ünnep idején, írta meg a haza nagy bölcese örökbecsű cikkelyét, a melynek igazságaiból három évszázad szenvedései után hullott az első sugár a nemzeti jólét útjaira.

A husvéti cikk, a nemzetfentartó

eszmék hirdetésével, a melyek az ország történetének tanulságaiban és hivatásának szellemében rejlenek, először hozta közelebb egymáshoz a nemzetet és a királyt.

A magyar politika örökbecsű evangéliuma a husvéti cikk, a mely reményt, bátoritást, bizalmat és új erőt csepegtet a küzdelmekhez a nemzet szívébe. Az igazság varázserejével domborodik ki ebben a magyar nemzeti politika hármass vezérmotívuma: a szabadság, mint az állam alkotmányának alapja; a szent korona, mint a belső egység és szilárdság palládiumának kultusza; a nyugattal való kapcsolat, mint a magyar állam európai helyzetének biztosítéka.

A nagy mű, két erőtlen, egymással folytatott százados küzdelmekben kimerült ország helyébe, hatalmas monarchiát állított, a mely a kiegyezés által létesített új alapon fejlődve és izmosodva, csakhamar elsőrendű tényezővé lett földrészünk sorsának intézésében.

Ez a kiegyezési mű fényes szerepet juttatott a monarchia keretében országunknak. Nevezetesen azt, hogy egyetlen

A „Galgóc és Vidéke“ tárczája.

Rózsák.

A Dénes kastély kertre nyíló ablakainak egyike kinyílt. Egy leányarc jelenik meg benne, két kis kezével ernyőt csinálva szemé fölé; kitekint a kertre

A rácsos kerítés tulsó oldalán egy ifjut lát félkarjával egy fának dülve. Ismeri már őt. Jól tudja, hogy az Dénes László, e kastély, s az ahhoz tartozó birtok előbbi gazdája.

Nemrég még az lakott benne. Csak midőn az ősi fészek fölött megperdült a dob, költöztek ki Dénesék. — Utánuk ők jöttek. . . . Klára apja olcsón vette meg a nagy birtokot, s azóta látja Lászlót oly gyakran a kert végében.

Ugy szeretne szólni hozzá, beszélni vele. Tekintetét le sem veszi az ifjú arczáról. Oly ismerős már annak minden vonása. Be van vésve szívébe, — örökre, eltörölhetlenül.

László ott áll mozdulatlan. Nem tudja, hogy őt most megfigyelik. Szeme a rózsákra tapad, melyek ott nyílnak a kert sarkában. Anyja ülteté azokat. . . . Mint szerette, mint ápolgatta, — s aztán — egyszer ott feküdt sápadtan . . . haldokolva . . . László ott térdelt ágya mellett. Nézte a csukott szempilákat. Majd megnyíltak a haldokló szemei, fiára

tekint és rebegi, hozz virágot. . . .

László visszajött, kezében több szál rózsával, s anyja elé tartá.

Mosoly vonul el annak ajakán. . . . Ha nem leszek, suttogja, fogsz-e tenni e rózsákból egyszer minden esztendőben a síromra? Megigéred?

László csak egy szót birt kiejteni. Anyám! S csókolta annak kezét, míg könnyei reá peregtek.

Egy sóhajtást hallott ezután. . . . Mintha távolból halkán susogták volna. Isten veled; . . . s aztán odaborult a drága halottra. . . . És most — holnap lesz a napja, mikor a rózsákból a sírra kellene tennie.

A virágból, mely nem az övé. . . .

Menjen kérni, koldulni azokhoz, kik urai most annak. Nem. Büszkesége fölláz. dt az ellen.

Szive sajog. . . . Oly közel hozzá a virág, csak e kerítés, s nincs senki közel. Tépní fog belőle, hisz a jó Isten meg fogja ezt neki boesátani. . . .

Igen így, ezt fogja tenni. S nem gondolva többé semmire, átvette magát a kerítésen. Rózsát rózsá után tépve menni készült. Megfordult. . . ott állt előtte a kertész, haragtól szikrázó szemekkel. A ház felől futva jött Klára.

Elsápad. Elejti a rózsákat. A vér mind arczába tódul. Most jönni tudtára annak,

hogy mit tett. Lecsüggeszti fejét, tekintete elborul. Anyám sírjára szedtem. . . . bocsáss meg.

S a kertész haraggal akar válaszolni, midőn hátulról kis kéz érinti vállát, s távozásra inti.

„Anyja sírjára“ — Klára hallotta már, mily fogadalmat tett ahkor László. Ez most eszébe jutott.

Lehajolt. Összeszedte a virágot, s átnyújtá Lászlónak.

Tegye édes anyja sírjára imádkozni fogok érte én is.

László csak most vette észre Klárát. Látja annak szemében a könnyeket, a részvét könnyeit. Átveszi a virágot, miközben kezével érinti Klára kezét. Tekintetük találkozik, látja, Klára mint pirul el.

Még köszönetet sem bir mondani László. Csak megfogja a kis kezét és csókjaival borítja el. S aztán szóltanul a kert ajtaján távozik.

És Klára követi szemével, míg az egészen el nem tűnik. Szívére szorítja kezét. Mint örül, mint ujjong az odabenn. . . .

. . . . A nap utolsó sugarait veti reá. Fénye megtörik a szemében ragyogó gyémántokon. Szívárványszínnel fonja körül arczát s haját. . . . S midőn a távolban megcsendül az esti harang, imára kulcsolja kezét.

* * *

hatalmas központ legyen benne, a mely körül az egésznek széthúzó elemei egységes szervezetté tömörülhetnek; hogy legbiztosabb támasza legyen a trónnak, legfőbb forrása az erőnek, s egyúttal élőképe. iskolája az alkotmányos fejlődésnek.

Ugy is van ez mindig a kiegyezés óta. Deák Ferencz közjogi művét nem kompromitálhatta semmise; korszakos hatásában kipróbált erős pánczél ez, a melyről minden támadás visszapattan. A nemzet evangéliuma ez, de egyszerű mint a magyar királyé is, aki harminczhét évvel ezelőtt készségesen tette magáévá a haza bölcse által tolmácsolt történelmi igazságokat.

A feltámadás ünnepén legyünk méltóak az örök igazság diadalának jelentőségéhez, s a husvéti cikk emlékeihez, mert ez ad erőt, bizalmat és bölcseséget a nemzeti feladatok megoldásának küzdelmeiben. Szálljunk lelkünkkel a magasba, s bizzunk továbbra is az eszme igazságaiban!

G. M. J.

Estély a főispánnál.

Lapunk mult számában már röviden említést tettünk arról a sikerült fényes estéről a mely *Dr. Kramolin Viktor* főispánnál e hó 18-án lefolyt, de lapunk terjedelme nem engedte meg, hogy azzal bővebben foglalkozzunk, ezúttal visszatérünk arra, annyival is inkább, mert annak megyei közéletünkben fontosságát tulajdonítunk. Nyitra vármegyének a társadalmi viszonyai a legutóbbi időben olyanira kedvezőtlenekké váltak, a társadalmi élet jogosult vezetői között az összetartás lánczai annyira meglazultak, hogy a legnagyobb agodalommal tekinthetünk minden irányban a jövő elé. — Mert hisz egy megyében a társadalmi élet tömörsége nem csupán a szórakozásoknak egy azilluma, nem kizárólag az egyesek feltűnési vágyának, vagy hiúságának a melegágya, hanem főleg gócz-pontja a gazdasági, művelődési és szociális érdekek ágainak, a melyeknek számai eminenter a megyei társadalom fészkeiből ágaznak ki. — Ha ez a fészkek erős bástyákkal van környez-

Köröskörül néma csend honol, nem zavarja a nyugalmat semmi sem. Minden oly hallgatag a holtak birodalmában.

Dénesék sirjánál térdel Klára. Feldisítette a sirt rózsákkal. Imádkozik, nem figyelve semmire sem, csak a sirt nézi. Lászlóra gondol. Ő is át érzi annak fájdalmát

Nem veszi észre, hogy az már mögötte áll.

Igen. László is ide jött imádkozni. Már messziről látta ott térdelni Klárát. Szívét eltölté a boldogság érzete. Hisz nem tudta feladni őt, mióta csókjaival borítá kis kezét. Lelkét egyszerre fogta el a szerelem. Érzé, hogy mily nagyon szereti őt, hogy nem fogja elfeledni — soha. . . . Szeretne odarohanni hozzá, hogy egyik kezével őt, a másikkal a sirt karolja át s azután meghalni.

László. . . .

Klára. . . .

Nem szóltak többet, de hiszen eleget beszélt a tekintet.

László megfogta Klára kezét. Érezte annak remegését . . . s aztán ott térdeltek mindketten a sírnál.

Szoltányi Elek.

ve, akkor a kiágazás számai is erőteljesek, de ha csak futóhomok védi annak alapját, úgy nem számíthatunk soha arra, hogy az onnan kiereedt szálok erősek legyenek.

A mióta megyénk új vezetője átvette ezt a nem épen nyugalmas pozíciót, minden egyes alkalommal tapasztaltuk azt, hogy ő is nagyon fontos tényezőnek tekinti a társadalmi élet megeremelését és hogy a maga hatáskörében minden alkalmat megragad arra, hogy ezt a kapcsolatot a saját jó példának kimutatásával, minél inkább megerősítse. A 18-án tartott estélyen egybegyűlt előkelő vendégeire fényesen igazolta azt, hogy szeretett főispánunk nemcsak az egyes kasztoknak, hanem egész vármegyénk közönségének osztatlan bizalmát és ragaszkodását bírja.

A katonaság fényes egyenruhái, a papok violaszín övei, a polgári frakk, harmonikus egészbe olvadt az elegáns női toalettnek pompájával és a ház úrnőjének szíves fogadása, igazi magyar vendégszeretete, épen így tudta a jelenlevők gondolkozási módját is összeegyeztetni.

A fényes fogadást keretébe a pazar terítésű fehér asztal is fontos szerepet játszott, de hát a magyar ősi szokások még a legfontosabb természetű ügyekben is megkivánják ezt a barátságos vendéglátási alkalmatosságot.

Azok, a kiknek alkalmuk volt ezen a barátságos és fényes estélyen jelen lehetni, meggyőződhetnek arról, hogy jeles főispánunk valóban megtalálta az egész vármegye polgárainak szívéhez vezető utat és ebből természetesen előrelátható az, hogy azok káros irányzatok, a melyek hivatva volnának állapotainkat a lejtő mélyére taszítani, lassankint eloszlanak, hogy a mi hazafias és meleg érzésű megyefőnökünk vezetése mellett együttes erővel, lelkes buzgalommal arra törekedjünk, hogy szeretett megyénk minden ügyei a saját és az édes haza javára megváltozzanak.

(a. v.)

Heti kronika

Sorozás. Mialatt a bizottság, komoly méltósággal nézegeti az egymást követő sorok garmadáját, hangos a város Egymás nyakát körülfontva, széles sorokban érkezik az ifjuság, hogy meghallja a hatalmas nagy urak szavát. Tauglich; untauglich. Ez a két szó mennyi reményt fejleszt, de mennyi érzést tör össze! A falu leányai pirulva kísérik ki az utolsó házig az éneklő legénycsapatot, s ha az már tűnni kezd a látóhatár köréből, fölemelkednek a kis kötékek s annak sarkai mohón szívják be a könnyeket. — A legények csak énekelnek s meg-meg né egetik azt a csokrot és pántlikát, a mi a kalapjuk mellett lobog, nagyot sóhajtanak és kifeszített mellel állanak a bizottság elé. *Ibolya.* A tavasz első kis virágai, a kedves, szerény ibolyácskák megérkeztek. Apró kis fejceskéiket kidugják a levéltakaró alul és kiváncsian tekintenek a hatalmas nap felé. — De jön az ember, megirigylő a kis virág boldogságát és mielőtt az megegyeszer láthatná az éltető napsugárt, el kell fonyadnia, meleg kebel fölött, vagy árnyékos szobában. — Pedig a kis ibolya nem ember. — Ninesenek meg benne a vad indulatok. — Nem ismer boszút, irigységet, kárörömet, kegyetlenséget. Csak embert ismer; csak attól fél, mert az elveszi tőle az életet. *Szalonka.* Nimród csapata talpon áll. — Itt vannak a szalonkák, a hosszúcsőrű vándorok. — Egyik nap érkeznek, néhány napig pihennek s azután távoznak messze-messze vidékre. — Éles szem, fúrge kéz kell ahhoz, hogy lőhessünk belőle. — De hisz van az itt bőven. — Az első szalonkát új vadász, *Dr. Skarnitzel Gyula* lőtte. (?)

HIREK.

Lapunk tisztelt munkatársai, barátai és előfizetőinek, boldog husvéti ünnepet kívánunk.

(Az első reménysugár.) *Steiner Albert* tekintélyes kereskedő, hosszú napokon át a legnagyobb aggodalmak között tekintett egy félhomályban tartott szobába, a hol kimerülten, láztól gyötörve feküdt a hitves — A szomszéd szobában, apró kis szemével tétozva tekint egy kis csecsemő. — Nem is gondolja, hogy az ő születése mily veszélybe sodorta a szenvedő anyját. A tudomány leg-hírnevesebb bajnokai fölvették a csatát a gyilkos angyal ellen s ma már megjelent a reménysugár, a tudomány diadalmára. — Kívánjuk, hogy a javulás mielőbb teljes legyen.

(Színház) *Fehér Károly* színiigazgató, a kit a galgóczi közönség már a mult évből előnyösen ismer, ismét hozzánk szándékozik jönni. Tekintettel arra, hogy a társulat jó erővel és változatos műsorral rendelkezik, melegen ajánljuk azt a műpártoló, jóízű közönség szíves figyelmébe.

(Elgázolás) *Özv. Berda Mária* nyugodtan haladt keresztül az úton, a mikor egy fordulónál *Prisztás János* kaplathi kocsi elütötte a szegény asszonyt s még a lovak és kocsis is keresztül ment rajta. — A szerencsétlen asszony súlyos sérüléseket szenvedett.

(Alávaló támadás) Lapunk felelős szerkesztője ellen a „*Kecskeméti Friss Ujság*” című revolverlap, egy rágalmból összetákolta cikket közölt, hogy most, a midőn az a nagy csapás által sújtva megtörtött, a személyes bosszú gyalázatos fegyverével rontsának neki. — Külömben a „*Kecskeméti és Vidéke*” ez. napilap 84-ik számában, a minden tisztességes emberi érzésből kivetkőzött emberállat, megkapta a méltó választ.

(Napilap Nyitrán.) E hó 27-én „*Nyitrai Magyar Ellenszav*” címen egy új lap jelent meg, liberális politikai programmal. — A lap szerkesztése és összeállításán az első tekintet megvárja, hogy annak vezetése szakavatott kezekben nyugszik. — Vezércikkében az igazi szabadelvűséget hirdeti, menten minden befolyástól. — Középcikkében nem használ szövegeket, hanem egyszerűen kéri a közönséget, hogy a becsületes munkát becsülje meg. — Hírvata élénk, táviratai jók. A lap naponta d. u. 5 órakor jelenik meg. Előfizetési ára, évi 16 korona, a mi talán nagyon is olcsó. — Igen örvendünk, ha mindig ilyen szép számokat látunk, mert az biztos alapja lesz a lap létjogának.

(Sorozások eredménye.) A galgóczi sorozójárásban a i. hó végén tartott sorozások eredménye kielégítő volt. Behivatott összesen 637. — Besoroztatott 157; alkalmatlan 329; törölve lett 7; katonai kórházba utasított 8; különféle okokból nem jelent meg 136.

(Elítelt vadállat.) Lapunk négy hét előtti számában hírt adtunk arról a kegyetlenkedésről, a mellyel *Zubó Katarina*, a saját két esztendő gyermekét kínozza. — Most vesszük a hírt, hogy a bestiális fúriát a galgóczi járásbíróhatóság hat hónapi börtönre ítélte. — Az elítelt fellebbezett. — Ugy látszik kevés neki a fél esztendő.

(A haragos hercules) A sorozó bizottság, azokat a legényeket, a kik bevétettek egy külön szobába szokta zárni, hogy együtt maradjanak addig, a mig az esküt leteszik. Egy udvarnoki kocsisal is így akartak tenni, a ki azonban semmiképen sem akart engedni a fölhívásnak. sőt tetteleg megsértett egy csendőrt. Ekkor természetesen erőszakhoz fordultak, hogy a legényt megvasalják. —

Slovenská príloha ku tidenne vychádzajúcemu casopisu „Galgóc és vidéke“

Kostuje 2 fillére.

Všem čitateľom našich novín spolu aj všem priateľom prajeme šťastlive veľkonočné sviatky.

Alleluja.

Najväčší sviatok kresťanstva je sviatok veľkej noci. Kristus z víťaziac nad smrťou z svojej vlastnej moci slavne z mŕtvich vstal. Preukázal svoje božstvo, za človeka hriechového sa obetoval a od hriechu vykúpil dedičom učinil slávi nebeskej.

A či sa človek učinil hodným tejto lásky spasiteľa? — Bohu žiaľ nie! — Každý denne obraz človeka toho, ktorí Boh súc sa za neho obetoval, hriechami veľkými, nevšímajúc si lásku a dobrodení, jak bi nápoji vše zlé z hromáždov len abi vitvoreni ból z právného potom štva, ze slávi večnej.

Prebuď sa človeče. Prebuď sa človeče ze sna v ktorom mieniš žit. Šak si na obraz boží stvoreni, vi zdvihni sa z blata hriechov, ne muč, ne tráp, ne vivolávaj proti sebe trest tej božskej dobroti ktorá za teba aj život na potupném dreve križa obetovala.

Zanechaj nemiernost pitá, ne hreš, ne bud pomstlivi, ne kradni, ne bud lenivi, ne bud lenivi ve službách božích, ne ublíž nikomu na čti a na tele, nesmilni, jedním slovom chrán sa hriechu

zachovaj prikazanie božie, lebo len tak môžeš ufat že život na tomto svete blaženi mat budeš, nadruhém svete ale večnú odplatu dosáhneš.

Okrem božieho prikazania ale prisne žadrž aj prikazi a zákoni vrchnosti, lebo vrchnost je ustanovenie božie, a jak má právo naridenia a zákoni vidávat, tak má právo a povinnost priestupnikov trestát. Keď za chovaš prikazanie Božie a svetske tedi záiste čistím srdcom bude mocit prespevovat. Alleluja.

Novoročná prvá noc.

(Po Jeán Paul-ovi.)

Jeden šedivi stárec spal pri okne o pol noci na novi rok.

Zúfanne hľadel hore na z blízokotajúcima hviezdami preplnene nebo, a pozíral dole na z bilim pláštom pokrytu zem, na ktorej nikoho nebolo tak brez radosti, — lebo hrob už pred nim stál, do ktoreho ništ inše neponese, len sklamanie, previnenie, nemocne a usužuvane telo, zle svedomi, brez dúveri dušu, a tak obanuvanu starost jeho. Dni pekne jeho mladosti, jak mátohi sa mu predstavovali, a do pamati mu donášali jak báječnú rosprávku, keď ho ešte jeho otec na cesti života zaviedol, z ktorých na pravo vedúca bola cesta mravnosti, a vedla do tichej vijasnenej a užitečnej krajiny, na lavo viedla ale cesta plna z prehrešenim do tmavej jaskine plnej z jedovatina a sikajucima hadi.

A hľa už tito hadi ovinaju sa mu okolo srdca, a jed tichto mu prenika cele telo—áž

včul vie kde stojí!

Skrikol na nebo, že sa mu až srdco puká „Áh nebo! daj mi naspát moju mladost! Áh otče zavedz mňa ešte ráz na ti cesti, bich mohol ešte ráz volit medzi nima.“ Ale otec a mládost jeho dávno pomínuli, len svetlonosov vidí, na miesto nich, v močároch tancovat, v cintorine hore-dole behat, a hovorí „hľa toto su moje nešťastlive dni.“

Jednu žeravu hviezdu vidí dole letet cez tmavost nočnú, ktorá sa na zemi rozpuke, a krvácajúce jeho srdco hovorí „To som já,“ a hadi obanuvania mu hlbši a hlbši zahrízuju do srdca.

V mišlenkách jeho zas vidí po cestách ve sne behajúcich ľudí, — a konečne hlavu jedného mŕtveho, ktorá jeho tvár bere na seba A v tejto strašnej bojáľivosti a úskosti počuje zvuk novoročného zvonu z dalekeho chrámu, ktorí jeho srdco kolko-tolko utíši. Obzre sa dokola nad široku zem, a rozpamatuje sa na svojich kamarádov, ktorí su v čul lepši, blaženejši jak on, lebo tito sú dobro dinci, vinaučovatelia, ridiči ludu, su blaženi otcovie, a od Boha pežehnnani ľudie— a takto prehovorí kním „Áh aj já bich dnešnu noc bol mohol tak brez slz strávit, jak vi, keď bich tak bol robil jak vi! Áh rodičia moji mili, jak blaženi bich bol dnes, keď bich vaše vinaučovanie, a vašu žádost bol plnil.“

Jak takto rozmišľal, zdálo sa mu, že tá smrtná hlava, ktorá jeho tvár ukazovala pohibala sa, a konečne v živem tele stojí pred nim. Nemohol dál videt toto strašne podobenství, lež zastrúc si oči, tisíce žalostnich slz vilál, a ticho zdichal „Áh vrát sa mladost! Áh vart sa ešte ráz . . . !“

Či je vlast?

Krásni jarni den ból Ludia pilne si konalí práce na poli, len Mlinár Ján ne išol. Načo bi aj bol išol? Však už sotvá bude obrábat role svoje. Predá statek a ide do Ameriki. Tak sa ujednostajneli stim pánom, ktorí dnes unho ból a už aj uzavreli sa vtom, že večer pride do krčmi — kde sa ten pán zdržoval—a urča medzi sebu čas cestovania.

Sľnko zašlo. Ludia idu z práce polnej. Nekteri vešli do krčmi, aby sa po vikonanej tažkej práce trocha občerstvili. Ale Bednár Pál richtár obci si mislel, najprv si opatrim lichvu, spravim si doma poradek, a potom pojdem aj já, snád nečo noveho počujem.

Tak sa aj stalo.

Keď vešol do krčmi už tam našol aj väcej obča nov, který s prozornostu počuvali jedneho pána v černem kabáte oblečeného, jak im predkladal o vistehovanie do Ameriki. Jak pekne statki obsáhli ti, ktorí sa dali naviest na tu cestu . . . Nech vás nezdržuje ništ — hovori vždi horlivejše ten pán — Niekteri hovorá; aj bi som išol do tej Ameriki, ale mi je milá moją vlast. To su len prázne slová. „Vlast je to čo človek má.“

Tak je! To je vlast čo je naše! zkríkne lud zhomardeni.

Toto ale už vitrhlo richtára ztrpezlivosti a ze svojim silním hlasom pretrhne reč bezbožnú,

A ten pán to misli—mluvi richtár—že já jeho nemudru reč uverim? Teda toho pána né zem vlasti nosi, né tá ho živi, kde lepše bi bolo, aby ho nekde do prepasti prehltila?!

Teda čo je vlast? Hovorí ten pán, že čo máme, to je vlast. Nech je tak! Tedy vlast moją je ten prubitok, v kterem som sa narodil, kde prebivám stíma, ktorí semnu pod jednu strechu su: žena, dietki, čelad; vlast moją je tá zem ktorá mňa a moju fámiliju živi; vlast moją su ti nerozumné zviratá, skterich sa živism, ktere mi pri mojej prace pomahaju.

Čul sa pítám, či je takí bohaprázni človek na zemi, ktorí bi to povedal, já titó ne milujem, ne starám sa o nich? Neni! lebo vtedi človek bi bol horši od zvirata, ktere tež miluju svoje hniezdo, miluju svojich, ochranuju ích mnoho rázi aj ze svojim životom. Já na obraz Boží stvoreni človek, mám bit horši od zvirata?! Ale podme dal!

Keď sa v dedine strhne ohen, či každi len svoj dom ochranuje? Ne! ale ze spojenju

silu na tom sa namáhaju, aby ohen už tam zadusili, kde on vipukol. Robíme to z jednej stránki s povinností o proti bližneho našeho, ale aj zato. aby sme si naš dom ochránili od ohna. Takto mnohorázi keď to chcem, aby som si moj statek ochránit mohol, aj mojho suseda statek ochranujem. Vlast moją je teda ne len moje bidlisko, ale aj celá dedina. Ale vlast ešte tu neprestává.

Keď pride povoden, či neidu aj susedne dedini na pomoc a spojenju silu zastavuju vodu. Lebo jednotlivi človek a lebo dedina darmo bi sa namáhala o proti takému nešťastiu.

Pomislíme čul ne na nekolko dedin ale na celu krajimu: pomislíme na nešťasti celej krajiny na príklad na vojnu. Keď by sa nepratel vrtil do krajiny, darmo bi sa ozbrojil jeden človek, darmo jedna dedina, aby teba, svojich, statek od nepratela obránil Veru nepratel bi lahko zvitazil nad nima; ale cela krajina mosi povstat, aby sa každemu statek ochránit mohol. Hľa! vlast je nie len moj prubitok, moją fámilija, moja zem, moja lichva a íni statek, ale krajine každi prubitok, každi človek, každa zem. To je vlast, kтеру ze spojenju silu musíme chránit, za kтеру všetko. ba keď treba aj život svoj mosíme obetovat.

A navrátila sa, lebo sa prebudil; toto v šetko sa mu len snivalo,

On bol ešte mladý; len jeho previnenie neboli sni. Ale zato chválu zdával Bohu, že zas mladým je, a zanechajúc cestu previnenia, na cestu mravnosti stupil; ktorá ho do tichého, vijasnej a užitečnej krajiny povede.

Človeče! tento strašný sen obrati sa aj na pravdu, bude tvojim sudcom volakedi, a keď budeš volat „Áh vráť sa ešte ráz pekni vekmladosti!“ ne navráti sa, lebo sa navrátiť nemože. — P. . . nyi.

Statecnosť.

Ten najchudobnejší človek ma pri sebe jeden klenot, ktorí keď čisti zachová, môže celi svet obeict, všade ho vďačne vidá, všde mu patricu čnosť dajú, ano aj hmotne sa mu zle nepovede.

Každý človek smutil, — kto poznal Molnár Pétera bivaleho gazdu — keď zomrel. Stateční usilovní človek bol, a predsa na univéc višol jeho majetek.

Toto jeho spoluobčania nijako nemouli pochopiť a keď po jeho pohrabe išli z kostola, o tom mnoho rozprávali. Jednotlivci sa opovážili aj v spravodelnosti božej pochíbuvať, keď tak statečného, poradného človeka nehala na mizinu vinst.

Najlepšie sa lude o tom zhovarali, keď kním pristúpil Horváth Mihály richtár aby tiež nečo počul. Dlho ticho počoval, ale keď Kántor Józef gazda povedal, že Molnár Péter nie stateční, ale blázen bol zato, že po svojom bratovi dlhi viplatil, richtár neobstál dlž, ale pomiešal sa do reči.

„Já zas myslím a tvrdím že prám preto. že Molnár Péter viplatil dlhi bratove bol statečným človekom. Pitáte sa prečo? — poviem vám príčinu. To každí vie, že Molnár Péter z bratom svojim za ktereho dlhi platil z lichvu handluval. To je pravda, že on sa do toho nemiešal, ale dal penáze a keď bol chosen, on svoju čásku vždi si vibral a jako vieme, zato si aj roličky kupoval.“

Počuvajme na mudre slovo! Lebo kto to vihlasuje že není vlast, že milovanie vlasti je len prazne slovo, ten aj od zvirata je podležší, alebo len pre svoje dobré ciganí.

Milujme teda vlast našu, našu vernu matku, ktoru naši predkovia s krvou polivali a za deditstvo nám zanechali; milujme tu zem, kde otcová odpočívajú a ktorá aj nás nekdi prikríje.

Neviem či richtára jednoduche, ale mudre slová, Alebo cit milovania vlasti na tolko prenikli lud zhromazdeni, ale zjedním hlasom živili richtára, ktereho slovo vždi vážne bolo v obci.

Ešte aj Mlínár Ján, ktorí tu reč tež počoval živil z druhíma richtára a jak kebi mu kamen bol padol ze srdca, oblachčení išol domov, ale už stu mišlenku, že veru neide do Ameriki.

Cudzí pán ale zahambeni hľadel, že cez ktere dvere bi mu bolo lahčie ven sa dostat, čo sa mu aj na šťastie podarilo.

Uhorská krajina
ti si moja mati
šťastni som keď možem
v tvém lóne bivati.

„Že sa kocka prevrátila a kupectvo zle začalo ist, zato oni ani jeden nemohli. A keď Molnár Péterov brat šetek majetek na dlhi predal, tak že nebolo ani dost, nebola to povinnosť statečnosti za brata dlhi zaplatiť, za toho brata s kterim sa na chosni ždi delil?“

Nuž ale šak bi mu ti veriteli neboli mohli ništ vzát, lebo nemali od neh pismo! — prehovoril Varga Imre gazda.

„Tak?! A od kedí je to zákon ze stateční človek len v tedi je povinný nečo vikonat, keď ze seba pismo dá? Ten kdo takto zmišlá sa veľmi milí a slabo stojí z jeho statočnosťou, keď na svoje statečné slova na svoju česť ništ nedrží, len na pismo a aj to pismo je slabá vec u takého človeka.“

„Jako bi sa vám to lubilo, že keď bi ste mnoho všelijakich službi vikonali skterich bich aj já mal chosen, zato bich vám slubil, že napríklad zorem a zasejem vám rolu, ale slub moj bich nezadržal.“

Čo bi ste poverdali o mne. Držali bi ste ma za statečného človeka? Šak som vám pismo nedal ze seba! Prатели moji! Statečné slovo je svate u človeka.“

„Takito bol aj Molnár Péter. Abi nenehal na mene svojego brata poškvrtu nestatečnosti, které bolo aj jeho meno, viplatil dlh brata a zanechal svojim detom čiste meno statečnosti. A spravdliivi Boh to každemu odplati, jako to aj jemu istotne vinahradí, že neoškodoval druhich ludi. Kteri v statečnosti v Bohu duťaju, nikdi sa nesklamú.“ —

Predpovedanie richtárove sa dost chitro viplnilo. Nezadlho dostalo sa k usám miestneho pántva, že jaki stateční človek bol Molnár Péter, prečo višol na mizinu, zaujalo sa panstvo za jeho vdovu a deti, ktorí skrz statečnost jeich otca do smrti mudzu a biedu netrpeli.

Gazdičkom našim vďačným a gazdinkám našim milim.

Často sa stane že kravička pri dojeni nesce pustit mlieko. Obvzlaštne sa to stává po telati.

Gazda, gazdinka a celi dom behá, hľadajú radu a običajne na tom sa ujednostoja. že veru má krava počarovane, že veru krava je pobosorovaná. Nikdi! —

To su darobnice. Čarovat a bosorovat nikdo nevie. Příčini, že krava nesce mlieko spustit možu bit všelijake.

Snád sme odlučili tela; tedi dovedzme tela pod kravu a dajme mu plegat, medzi tím začnime dojt a tela odsotme preč. Običajne to pomože.

Dalej, snád prišla krava do novej maštale; snád hu íni dojt, jako običajne; snád je nezdrava; snád je krma podlejša, lebo ina, lebo zlá; snád sa cecki zacpali; snád stojí na druhém míste jak inokedi; snád sa behá a sto inich a inich príčin može bit, prečo krava mlieko nespustí.

Hladme pri takej krave všetko neobičajné odstránit a zaiste aj krava mlieko spustí.

Lieki a medicini, kadenie a prehánanie nechosni ništ. Jestli krava není nezdravá, najchoslivejšie je vzát jednu velku plachtu a tuto namočenú do studenej vodi, zložme na štvoro pozdlžki a preložme cez križe kravi, v najvác padoch dobru službu nám to vikoná.

Chíri z tidna.

(Nesvedomitost) Ludie brez Boha a bez vieri, bez citu ludskeho vrhli sa na naš viďiek a verbuju lud do Ameriki. Stá ludu sa dá ze všelijakima slubi omámit, odtafári čo tu ma, ujde preč ve najvatšej biede, zanechájuc manželku a dietki ponahľajuc do svojej skázi. Naproti tomu ale sto a sto ludi šupom a navníveč uvedenich na majetku, nezdravich doženu naspatok, čo preklinaju Ameriku a tých bezboznikov, ktorí jich tam zviadli. Šak kedbi to tak čistá a dobrá vec bola jako to tito lantosi opisuju, prečo nevistupa verejne, prečo žvadžaju lud potajobne. Kdo má chut svet skusuvat ict, prečo neide tám ze svej vole, ale je mu treba, abi ho tam nekdo verbuval? — Ach ludu moj! — kedí sa už prebudiš ztoho omamneho sna. Kedi višla-šaš z domu tých falešnych prorokov, ktorí ta obchádzaju v koži ovčiej, v pravde ale su vlci hltavi.

(Assentirka.) Sa b. m. 22 ho 24-ho a 26-ho vidržávala v galgóczkem okrese z dost priaznivim visledkom. Zassentirovalo sa 157 mladencov. Nesúčich bolo 329, nedostavilo sa 136.

Hrmavina povstala v nedelu odpolodna, čo v marci dost zriedkavé je, po kteréj nasledoval slabi daždik, ktorí pokračoval aj na druhi den. Boh zaplat aj zato, veru daždik bol nám potrební.

Zubo Kata o kterej sme v našich novinkách pisali, že svoje jeden a pol roče dieta strašne triznila a bila, pred sud postavená bola a odsudena je na šest mesiacov árestu. Tak je dobre. Dietki su veliki dar Boži, ktorí si važit mame. Taka vlčia mati nezasluži toho, abi sa nie matku, — ale ani človekom volala.

Tisza Kálmán bivali minister president čul ablegát neohrožneni zastupca slobodo — miselnej strani v nedelu dna 25-ho marca b. r. dost nanahlo zomrel.

Assentirka sa pre roztopašnich mladencov v Romanfalu zle dokonala. Keď prišli domov ista vec ostrebani — jak dive zveri pobili sa a jedneho assentiruvaneho mladenca tak nožom pichli, že naslenkom rani zemrel. Nahanka po sudoch, pár rokov árestu budu ovocie tohoto vítazstva. Mnogi su tu velki vitazi, keď ale prinde k vojancine ani tri nevie načitat a galoti na ruki natahuje. Skrovnosť značí mladenca. Roztopašnosť sa vždi vipomství.

ANKER

život poisťujúca spoločnosť

Pod najpriaznivejšima podmienkami uzaviera assekurácie na život ludsky. Na poistenie na život najlacnejšie cení má.

Poistenie u spoločnosti „Anker“ jedine u Pána **Herz Gyula Galgócz** možno uzavret.

Und plötzlich erinnerte er sich an ein Gespräch mit dem Sohne über alterthümliche Gifte, welche so tödten, dass keine Spur zurückbleibt. „Und wenn er so ein Gift besitzt, so muss er es mir ja eingeben! Warum soll er es mir nicht eingeben? Er hat schon darüber gesprochen, dass ich die Geschäfte vernachlässige; er sprach von grösseren Operationen. Ja, ein Glas Thee, und — fertig! Er kann die Leute bestechen; den Koch! Sie sind ja alle käuflich!“

Er erinnerte sich an seinen Kammerdiener, einen Stutzer.

„Dem braucht man tausend Rubel zu geben, und fertig. Ebenso dem Koch.“ Trochim regte sich bei diesem Gedanken auf, und um sich zu beruhigen, wollte er das Glas Zuckerwasser trinken, das auf seinem Nachttische stand. Er nahm das Glas, auf dessen Boden er etwas Weisses bemerkte.

„Wer weis, was das ist? Nein, mich wird man nicht so leicht fangen!“

Er schüttete das Zuckerwasser aus, ging zum Waschtisch und trank aus dem Waschkübel. — „Ja! Der Kampf Aller gegen Alle! Ich werde vorsichtig sein. Ich werde das essen und trinken, was meine Frau essen wird. . . Und auch sie! Sie weis, dass sie nach meinem Tode den siebenten Theil bekommen muss. Und ihre armen Verwandten verlangen schon längst Unterstützung von ihr. Ja, in Kriegszeiten gibt es keine Schonung. Ich muss es so einrichten, dass mein Tod ihnen keine Vortheile bringt. Ich muss mein Testament so abfassen, dass es sie aller Besitztümer beraubt und ihnen mein Tod unvortheilhaft erscheint. Ja, morgen mache ich das und theile es ihnen mit.“

Er wollte einschlafen, aber die Gedanken raubten ihm den Schlaf. Er begann das Testament abzufassen. Er zog Schlafrock und Pantoffel an, trat an den Tisch und begann seinen letzten Willen zu concipiren. Sein ganzes Vermögen vermachte er wohlthätigen Zwecken. Nachdem er damit fertig war, ging er schlafen. Aber da kam ihm wieder der Gedanke an den Kammerdiener und an den Hausbesorger. Er versetzte sich an ihre Stelle und sprach zu sich: „Wenn ich ein armer Kammerdiener mit fünfzehn Rubeln monatlichen Gehaltes wäre, und wenn ich wüsste, dass in dem drittnächsten Zimmer ein reicher Mann schläft, und wenn ich überzeugt wäre, dass es keinen Gott, kein Jüngstes Gericht gibt, was würde ich thun? Ich würde dasselbe thun, was ich mit dem Kaufmanne gethan habe.“

Und eine unbeschreibliche Angst überkam Trochim Semenowitsch. Er verliess das Bett wieder und begann die Thür zuzusperren. Aber die Riegel hielten nicht fest und er rammelte die Thür mit einem Fauteuil, welchen er mit einem Handtuche an die Thürklinke anband. Auf den Fauteuil stellte er einen zweiten, damit er beim Versuche, die Thür aufzumachen, hinunterkollerte. Erst dann löschte er die Kerze aus und begab sich zur Ruhe. Er schlief erst in der Früh ein und schlief so lange, dass seine Frau besorgt wurde und die Thür in sein Zimmer aufzumachen kam. Die Fauteuils stürzten, und Trochim Semenowitsch sprang erschreckt aus seinem Bette auf.

„Wer? Was? Zu Hilfe!“ schrie er. Lange konnte er nicht zu sich kommen. Beim Erwachen kam es ihm vor, dass Mörder in sein Zimmer stürzten. Später erklärte er, dass er aus Vorsicht die Thür verbarbicaderte und versuchte, seine Angst zu verbergen. Aber es gelang ihm nicht; seine Kinder und die Diener bemerkten an ihm eine grosse Veränderung (Fortsetzung folgt)

Wochenbericht.

Fröhliche Ostern und recht glückliche Feiertage wünscht, allen Freunden unseres Blattes die Redaktion

(Tisza Kálmán gestorben.) Vergangene Woche ist unser Vaterland, um einen treuen Patrioten, um einen grossen Staatsmann ärmer worden. Was uns Tisza war ahnen wir wohl kaum, die Zukunft wird's erst lehren. Selbst seine Feinde können uns kein Ersatz für den Verstorbenen nennen. Wenn auch sein Körper schwand vor unsern Augen, sein Werk besteht und sein Geist walte auch fernerhin über uns, segnend und beschirmend. Friede seiner Asche!

(Theater) Wie uns mitgetheilt wird, will Karl Fehér mit seinem Personale, von Mitte nächsten Monates an, auf ein 3 wöchentliche Gastspiel wieder in unser Städtchen kommen. Da wir überzeugt sind dass Jeder mann Fehér und die andern Mitwirkenden gerne sieht und sich ihrer freundlichst erinnert, so stellen wir an unsere l. Leser die ergebenste Bitte, sich so zahlreich als möglich, zum Abonnement vorzumerken. Wie gewöhnlich, werden auch diesmal Couponabonnements heraus gegeben, auf welche auch in unserer Redaktion vorzumerken ist. Da Herr Fehér nur in dem Falle kommen kann, wenn sich wenigstens 30 Abonnenten melden, ersuchen wir um recht baldige Vormerkung.

(La bête humaine.) Unter diesen Tite meldeten wir seinerseits die bestialische That einer Mutter. Zubo Katarina wurde unlängst wegen Misshandlung ihres Kindes zu 6 Monaten verurtheilt gegen welches jedenfalls sehr milde Urtheil die Verurtheilte appellirte.

(Unter den Rädern.) Frau Wittwe Berda ging ruhig ihres Weges als bei der Wegkreuzung Johann Piszta, Kutscher aus Kaplath, mit seinem Gespanne herangebraust kam, die die Arme verlor in der Minute der Gefahr ihre Besinnung. Bevor sie sich versah lag sie unter den Rädern. Die Unglückliche erlitt bedeutende Verletzungen. Gegen den unvorsichtigen Kutscher wurde das Strafverfahren eingeleitet.

(Der erzürnte Herkules.) Anlässlich der Stellung werden sie angenommenen Stellungspflichtigen, um allerlei Unannehmlichkeiten zu begegnen, gleich von den Andern getrennt, resp. in ein Nebenzimmer gebracht, wo sie warten müssen bis die Reihe an die Eidesleistung kommt. Am 23-ten l. M. kam auch ein Kutscher aus Udvarnok zur Stellung. Als er nach Untersuchung für tauglich befunden in das obengenannte Zimmer sich zu begeben hatte, widersetzte sich derselbe so heftig dass die 4 anwesenden Gendarme ihm nicht bewältigen konnten. Erst als 2 Polizisten zur Hilfe kamen, konnte man seiner Herr werden. Um weitem Auftritten auszuweichen, wurde derselbe gefesselt und arretiert. Als nach Verlauf von wenige Stunden die Gendarme den gefesselten Herkules zur Eidesleistung bringen wollte, zerbrach derselbe, wie zum Hohne die schweren Fesseln mit einem Rucke. Da derselbe sonst kein Raufbold ist, können wir den lieben Mann zu seinen Kräften nur gratulieren und uns wünschen dass noch viele so kräftige Leute im Lande zu finden wären.

Eladó

2000, öt éves, iskolázott akácza,
200 kórisfa és 200 diófa. Értekezhetni,
Heidler Károly főtanítóval Karkóc-
czon, u. p. Bucsány.

A galgóczi ker. betegsegélyző pénztár
mérlege 1901. december 31-én.

Vagyon	korona	fillér
1. Készpénz	781	52
2. Butor, leltár szerint	40	65
3. Nyomtatványok s könyvek	300	—
4. Járulék hátralék 5331.66	4793	66
10% leírás 533.00		
5. Tartalék alap: elhelyezett	11	38
6. Postatakarékpénzt. törzs betét 200		—
7. Hiány egyenleg	1681	39
	7813	60

Téher	korona	fillér
1. Járulék túlfizetés	132	61
2. 1901 évben nem fedezett kiadások:		
a) gyógyszerek	1785.79	
b) orvosok díjai	945.80	2731
3. Tartalék alap:		
1894—1900 évre 4057.80		
1901. évre 891.60	4949	40
	7813	60

Galgócson, 1902. január 1-én.

Blaskovics Emil s. k. Ronchetti Rezső s. k.
pénztárnok. elnök.

Megvizsgáltuk, a vonatkozó okmányokkal összehasonlítva helyesnek találtuk:
Krajcsó Mihály s. k. Rosenfeld Simon s. k. Neumann Samu. s. k.
felügyelő bizottsági tagok:

Vállalkozók és építészek

figyelmébe! Az Országos Pályázati Közlöny szállításokra, építkezésekre kiirt összes nyilvános és magán pályázatot közli. Előfizetési ár negyed évre 4 korona. Megrendelhető a kiadóhivatalban Budapest, Röck-Szilárd-utca 27 sz.

Ein Lehrling aus guten Hause, wird sofort aufgenommen bei
Salvendy's Nachfolger
Eisenhandlung Galgócz.

Vadászat és Állatvilág.

Vadászati, zoologiai és kinologiai képes szaklap, Bársony István és Fónagy József közreműködésével szerkeszti Pathay Géza. Előfizetési ára egész évre 8 kor., fél évre 4 korona. Mutatványszámokat díjtalanul küld a kiadóhivatal: Budapest, Rottenbiller-utca 30. szám.

„Viktor“ Heilpulver das beste Mittel gegen alle vorkommenden Krankheiten des Geflügels
1 Paket 50 Heller zu beziehen durch die Apotheke z. heiligen Josef in Galgócz.

Schreibtisch.

Ein gebrauchter Schreibtisch mit mehreren Schubladen, wird zu kaufen gesucht. Verkäufer mögen sich an die Red. d. Bl. wenden.

Deutsche Beilage

des Wochenblattes „Galgócz és Vidéke.“

Original-Novelle des Galgócz és Vidéke

Auf ungarischen Gebiete.

von Mary von Swiecinska.

Es war ein später Dezember Abend. Der Nebel hüllte die ganze Stadt in seine Dichte und schwere Wolken ein, als wenn er, die vielseitigen Ansichten und Zwiſtigkeiten der gemischten Nationalitäten des ungarischen Städtchens, durch die Innigkeit und Stärke seiner Umarmung machtlos machen wollte.

Man konnte auf eine Spanne die Gesichtszüge der Passanten nicht unterscheiden nur hie und da tauchten grössere oder kleinere Menschengestalten auf.

„Darf ich Sie begleiten?“ wurde eine tiefe Stimme hörbar sich einem weiblichen Schattenbild nähernd.

„Sie wünschen?“ antwortete Jenes, indem es stehen blieb und mit Ehrfurcht die dichteingehüllte, schlanke Erscheinung ansah.

„Es ist spät, finster und kühl,“ meinte der Befragte, „und wenn ich nicht irre, scheinen Sie hier fremd zu sein. Als berittener Officier will ich sie gerne beschirmen.“

„Ah!“ meinte das schutzlose Wesen, etwas von der eleganten Bosheit unterdrückend, „Sie sind sehr liebenswürdig! Aber . . .“

„Aber?“

„Verletzt man dadurch das „savoir vivre“ nicht?“ und sie lachte hell auf.

„Letzteres lässt sich eben nicht immer in das Leben einflechten. Doch Sie sind hier fremd?“

„Ja . . . ich kam mit dem Schnellzuge aus x. mehrerer Angelegenheiten wegen. Jetzt muss ich mich um eine Schlafstätte umsehen. Es ist spät und kalt geworden.“

„Schön, also Sie gestatten; bin gerne bereit Ihnen behilflich zu sein. Ich liege hier in Garnison und besitze einen guten Ruf. Bekannt bin ich allgemein.“

Das kann schön werden, dachte die Arme.

„Rechts! . . . Links! . . . gradaus!“ sie wandern herum doch ohne Erfolg. Sämtliche Hotels sind überfüllt. Die Dame wird vor Verlegenheit nervös.

„Was machen?“ meinte sie verstimmt. „Ich kann doch unmöglich auf der Strasse bleiben!“

„Mir fällt ein Ausweg ein! . . . Grossartig! . . . Kommen Sie zu mir!“

„Wie?“ . . .

„Bitte mich nur ruhig ausreden zu lassen. Ich habe eine bequeme Wohnung, wo Sie ungestört bleiben können.“

„Und Sie?“

„Ich werde zu einem Cameraden gehen, und sollte ich als Störenfried einfallen, so werde ich diese Nacht der Lumperei widmen. Jedenfalls passt das für mich mehr, als für eine junge Dame. Überlegen Sie nicht lange, sonst können Sie sich noch eine Verkühlung zuziehen! Wir gehen zu mir!“

„Hätte ich Dies voraus ahnen können!“

„Glücklich ist, der vergisst!“ meinte er heiter und schlug den Weg zu seinem Heime ein. „Sie dürfen ja doch kein nobles Palais erwarten, sonst könnte die Enttäuschung sehr ungünstig ausfallen. . . . Also wir sind am Ziele . . . die Treppe hinauf . . . erste Thüre rechts. Sofort werde ich aufmachen. So bitte

vorsichtig herein zu kommen! — Er zündete Licht an.

Nach einem geräumigen und mit vielen leeren Kisten ausgestatteten Vorzimmer, fand sich die arme Verirrte in einem grossen Wohnzimmer.

Er half ihr abzulegen und fragte kurz und bündig: „Also, wie gefällts?“ sie mit einem prüfenden Blicke mustern.

„Nettes Nestchen“ — antwortete sie, indem sie sich flüchtig umgesehen hatte.

„Und Sie gehen sofort weg?“

„Auf eine Kürze. Ich darf Sie doch nicht verhungern lassen; ich will gerne schaffen was in meiner Macht liegt. Sie gewinnen daweil Zeit, um sich mit der neuen Umgebung bekannt zu machen. Auch . . . mangelt es mir an der Kunst des Aufbettens und mein Bursche geniesst heute seinen Ausgang. Machen Sie sich daher das Bett bequem. Es herrscht einwenig Unordnung, da ich Nachmittag geschlafen habe.“

Also Verzeihung, ich kehre bald zurück!“

Die Zurückgebliebene nahm erst jetzt das Zimmer in genauen Augenschein Ein echtes Militärlager, reich an militärischen Photographien, Kappen, Handschuhen, Säbel, Feldbinden u. s. w. also mit einem Worte allen militärischen Reserve-utensilien

Sie dachte nach. Ist sie einem Abenteurer preisgegeben?! — Nein! — der Officier nahm sich ihrer mit einer männlichen Anständigkeit an, ohne zudringlich zu werden.

Sie empfand daher keine Furcht, nur eine lebhaftere Interesse. Richtig das Bett! und sie nahm sich ernst der Arbeit an.

„Wie folgsam Sie sind!“ meinte lustig der Eintretende, ein bepacktes Maulthier vorstellend „Da bin ich!“

„Oh, Sie geplagtes Menschenkind!“ klang es neckisch zurück. „Haben Sie keinen Kameraden begegnet? Der hätte über Ihren Häuslichkeitsinn staunen müssen!“

„Das Räthelhafte wäre leicht zu lösen. Sonnabend! In diesem Worte liegt ein Reichtum von Empfindungen! Aber bitte Platz zu nehmen und lassen Sie sich von mir bedienen!“

Er schenkte ein: „Auf Ihre Herzengüte!“

„Erhoffen Sie Letztere in mir?“

„Mindestens, meiner eventuellen Ungeschicklichkeit gegenüber. Doch bis heute hatte ich noch nie einen derartigen Gast“

„Das glaube ich Ihnen,“ unterbrach ihn scherzend die Unbekannte. „Obwohl unser Abenteurer nicht ganz ohne Reiz ist! Wir kennen uns gegenseitig nicht und finden auch nicht für nöthig nach einer Vorstellung zu suchen. Ein unverzeihlicher Leichtsin!“

„Und wissen Sie, wo mir Letzterer zur zweiter Natur worden ist? — In Galizien! Dort ruht meine zertrümmerte Jugend reich an Träumereien und Seelenkämpfen! . . . Und doch es waren wunderschöne Zeiten! . . .“

Auf diese goldene Vergangenheit müssen wir die Gläser leeren! Also auf die Vereinigung und Eintracht zwischen Polen und Ungarn! Eljen!“

„Eljen barátom!“

„Oh diese schönen Erinnerungen! Heute gestaltet sich die Coulliserie des Leben ganz anders.“

„Sind Sie der Meinung, dass Sie mit Ihren Erlebnissen und eventuellen Enttäuschungen eine Ausnahme bilden?“

„Ein jedes Menschenkind, welchem an physischen und moralischen Kräften nicht mangelt wird vom Sturme und eisigen Hagel besucht, um das Bangen vor dem Allmächtigen zu lernen, und seine Aufopferung für die Menschheit theilweise zu verstehen. Diese Hiebe dienen ihm nur zur Entwicklung der himmlischen Gaben, mit welchem er mit der Gottheit verkettet ist.“

(Fortsetzung folgt.)

Feuilleton.

Ein Schlusscapitel von Tolstoi.

(Fortsetzung.)

Das Schlusscapitel.

(Von Leo Tolstoi.)

In der ersten Nacht, vom 12. auf den 13. August, als er sich nach einem Gespräch mit seinem Sohne zur Ruhe begab, begann die Sühne.

„Es gibt keinen Gott, keine Seele, keine Sühne! Wie angenehm! Wie ruhig! Und wie lange ich mich umsonst gequält habe! Wir Alle kämpfen miteinander, Alle bringen einander um, um zu leben So sagte mein Sohn Alexander. Der Kampf um die Existenz, das ist das Gesetz, und es gibt kein anderes Und Gott hat entschieden, dass ich als Sieger aus der Sache hervorgehen solle. Gott? Immer dieselbe dumme Gewohnheit! Nicht irgend welcher Gott hat es mir gegeben, sondern ich habe verstanden, als Sieger hervorzugehen. Jeder kämpfe, und wer gesiegt hat, nütze den Sieg aus. Ich habe den Sieg und nütze ihn aus. Ich habe gut gelebt — nur die Erinnerung vergiftete mir das Leben. Ich begreife, dass man mich beneidet (Er erinnerte sich an die Worte des Mönches.) Man beneidet mich! Jeder möchte besitzen, wenn du aber magst — dann kämpfe! Kämpfe selbst und warte nicht, dass man dir gibt. Zum Beispiel Alexander . . .“

Er erinnerte sich, wie Alexander ihm vor ein paar Tagen gesagt hatte, dass die ihm jährlich ausgesetzten zwanzigtausend Rubel nicht reichten Er ersuchte um einen Zuschuss von zehntausend Rubeln, und als er abgewiesen wurde, war er unzufrieden.

„Sagen wir, er hofft Alles zu bekommen, wenn ich sterbe. . .“ Und plötzlich schoss es dem Trochim durch den Kopf, das sein Sohn seinen Tod herbeiwünschen müsse.

„Kämpfe, um zu siegen! Ich habe gekämpft, den Kaufmann ermordet -- sein Tod war mir nothwendig, und ich nahm sein Leben. Und wessen Tod ist nun meinem Sohne Alexander nothwendig?“

Er hielt den Athem an und erhob sich in seinem Bette.

„Wessen Tod? . . . Der meinige! Ja, ich stehe ihm im Wege. Wenn ich ihm auch noch einmal so viel gebe, ist es ihm doch lieber, dass ich sterbe und er der Herr würde.“

Und Trochim Semenowitsch begann sich an die Blicke und Worte seines Sohnes zu erinnern, und in Allem sah er Anzeichen dafür, dass der Sohn seinen Tod wünsche. „Er muss ihn ja herbeiwünschen! Und wenn er ihn wünscht, so kann er, als gebildeter Mann ohne Vorurtheile, mich tödten! Sagen wir, er wird sich nicht ruiniren wollen. Aber es gibt Gifte. . .“

Csak hogy a legény erős volt, olyan erős, hogy négy csendőrt nem birt vele boldogulni, még egy rendőrt hívtak segítségül és így sikerült vasraverni. Hogy valami nagyobb esetepaté ne legyen, hűvösre tették az erős ifjút s a mikor este kinyitották a börtönajtót, csodálkozva tapasztalták, hogy a lánc ketté van szakítva. — Sok ilyen legény kéne a császárnak.

(Névváltozások) Székely Vince beregszeghi illetőségű, pogrányi segédjegyző nevét Székely-re; Szikruba Timótk ujjvároskai illetőségű jelenleg krtóci népiskolai tanító pedig Hortobágyi-ra változtatta.

(Fogadatlán prókátor.) Silberstein Adolf és Löwinger Sándor nyitrai lakosok együtt utaztak Lipótvár felé. — Silberstein megkivánta a lipótvári állomáson árusított narancsokat, s ki akarta nyitni a fülke ablakát, hogy ott vegye be a csemegét. — Silberstein úr azonban heves ember és a helyett, hogy kinyitotta volna az ablakot, betörte azt. — Persze a m. á. v. nem azért üvegeztet, hogy Silberstein törjön s ha Silberstein tör, fizessen is. — Amde ott van Löwinger, a ki sértésnek veszi azt, ha valakitől pénzt kérnek és méltatlankodásának kifejezésére nem igen válogatta meg a szót. — Sárkány állomási főnök megsokalta a dolgot és Löwinger urat feljelentette, mert azt a kijelentését, hogy: — „Szégyelje magát, hogy koldulnak az utasoktól, csak azt lesik, hol lehetne pénzt behajtani. Ugy-e jó volna egy kis borralaló? — sértőnek találta Löwinger büszkén tekintett Silbersteinra. Nű, ezt jól megmondtam neki. — Persze, arra nem is gondol, hogy ez a védelem drágább lesz mint az ablak volt.

(Öngyilkos kutya.) A kutya értelmi képessége már számtalan esetben beigazolódott, de hogy kutyáéknál is érvényre jut a mi türelmetlen és ideges századunk betegsége, azt sohasem gondoltam volna. Láttam már víg, szomorú, beteg, szerelmes, pedó és az ég tudja mi minden érzéseket kifejező ebet, de olyant, a mely életunt lett volna, sohasem képzeltem. Pedig — uti figura docet — ilyen is létezik. A mult napok egyikén, a drahóczi Fuchs-féle uradalom egyik tisztviselője, elsoványodott vizslájának a kíséretében bejarta a határt. Mikor a drahóczi megállóhelyhez közeledtek, a kutya ott hagyta gazdáját, figyelmesen tekintett abba az irányba, a honnan a vonat dübörgését hallotta. — Nehány percig mozdulatlanul állott. Mikor a vonat már közelebb jött, hirtelen a sínre helyezte a fejét. A váltóórnek még volt annyi ideje, hogy a kutyát visszarántsa, de amint eleresztette, a kutya visszafutott és nem használt már sem a gazdája hívása, sem a pályőr kódolásai. — Szegény kutya kimult. — A gyorsan robogó vonat kerekéi elválasztották törzsétől, a gondokkal terhelt fejet.

(Nemzetiségi igazgatók) A napokban egy fiatalabb emberrel beszélgettem, a ki a következő két jellemző esetet beszélt el nekem akkor, a midőn a nemzetiségi kérdésekről volt szó. — Nem is olyan régen, talán néhány évvel ezelőtt egy lap volt elterjedve, a melyben nem kevesebb, mint az volt írva, hogy: „Ne féljétek, nem nyugszunk meg addig, a míg meg nem mutatjuk, hogy milyen erős a szláv nemzet. Elérkezik még az az idő, a mikor a magyar, a tót tengerben fog fürödni.“ — Ez egy. — A másikat következően adta elő: „Katona koromban történt egy alkalommal, hogy a vártán állottam. — Egyszer egy úr közeledett felém és cseh nyelven kívánt valamit megtudni tőlem. — És hogy megértessem magam, tótul válaszoltam. — Maga talán

tót fiú? kérdezte az idegen. — Tót anyanyelvű, magyar vagyok, feleltem én. — Megkínált egy finom szivarral és mielőtt elment volna arra figyelmeztetett, hogy hagyjam abba ezt az ostoba magyarságot, hisz ugysis eljön csak hamar az az idő, a mikor a magyarországi tót katona, lóni fogja a magyart.“ — Ez az idő hál istennek nem fog eljönni soha.

(Baromfi tenyésztés.) A falusi gazdálkodó népek egyik legjobb jövedelmi forrása a baromfi tenyésztés. Hogy azonban a baromfiakat megóvjuk a tavasszal előforduló betegségektől, legjobb azoknak minden hónapban egyszer »Viktor« baromfiport adni, a mely nemcsak a beteg állatokat gyógyítja meg, hanem az egészségeseket is megóvja a betegségtől. — A »Viktor« baromfiport olosósága és jósága miatt a gazdaközönség figyelmébe ajánljuk. — Egy adag ára a mely 20 baromfi számára elegendő 50 fillér. — Használati utasítás mellékelve van. — Kapható Galgóczon Török Gyula gyógyszerüzében.

(Uj téglagyár.) Blum Sándor felsővásárdi nagybirtokos engedélyt nyert arra, hogy a saját területén téglagyárat építsen, a mely egyszeri égetésre 30000 téglát képes befogadni. — Mindig örömmel hallunk ilyesmit, mert tudjuk, hogy minden új vállalat több szegény embernek ad kenyeret a kezébe.

(Az időjárás szeszélyei.) Hogy ez idén még mi mindent fogunk megélni és hogy a gazdák örömeig, a behordásig mit hoz az idő, azt nagyon bajos volna megmondani, de hogy ez a mostani időjárás mennyire szeszélyes, azt egy kis megfigyeléssel könnyen tapasztalhatjuk. A február egy része május, a másik része november volt. Márcziusnak az első felében benne volt mind a négy évszak, az eleje igazi tavaszi idő, utána három napi tél jött, őszi esőből is kijutott, sőt, hogy a nyárból is legyen valami, 16-án este a délnyugati részen villámlás is volt. — Szegény barometer, nem csoda, ha ilyenkor azt sem tudja mit csináljon.

(Nincs rossz a miben valami jó volna.) Ez a közmondás nagyon gyakran bevál. A gazdáknak, vendéglősök és mészárosoknak kellemetlen dolog volt az, hogy a rendes téli időben nem gondoskodhattak nyugodtan a jégről s hogy most márcziusban kellett, nagy hirtelen kihasználni azt a két napot, a mikor egy kis jeget lehetett összeszedni. Persze a gyors munka drága. — Egy kocsis jég, a mi máskor egy korona volt, most épen négyszer annyiba került. — De nem búsultak ezen a beregszeghi emberek, a kik a két nap alatt körülbelül 4000 koronát szedtek össze a jég hordásáért. — Ha ezt a pénzt összeraknák s még tennének hozzá valamit, akkor Beregszegh lakói is nemsokára a saját templomukban adhatnának hálát az egek urának.

(Beküldetett.) Tek. Szerkesztő úr! Galgóczi város elég rendezett állapotban van. Utcái szélesek, be vannak fásítva, útjai jók, (no nem mindig Szerk.) járdái kitiűök. — Rend honol a városban is. A közigazgatási hatóság szigorú, a város előljárósága kérlelhetetlen, szóval minden elég jól megy. — És mindamellert mégis csodálatos, hogy minden bolt előtt gödrök vannak a melyben milliard szám hemzsegnek a miazmák s már most is, holott még nincsen meleg, penetrans büzt terjesztenek. Tessék csak körüljárni a főtert és kovács-utcát, s ha fel nem fordul a gyomra, biztos lehet, hogy sohasem lesz szüksége patikára. — A megyei szabályrendelet azt mondja, „az uton etetni tilos,“ a városi képviselő testület meg bátran kimondhatná, hogy az utcákon tilos etetni. — De tessék azt is megtiltani, hogy a kocsik fél napokon

át — sokszor gazdátlanul ácsorogjanak az utcákon. — Külömben bárki, aki Nyitra felől hozzánk jön, furcsa fogalmakat fog alkotni a mi köztisztaságunkról. — Hát biz ez a kép fura is egy kissé. — A szín közepén egy ezer koronás kút, körülvéve a Polakovits, Loyd és Hoffmann kolera kulturáival s a háttérben sertés teleppel. — Méltó egy testő ecsetjére. — Vajon mi volna jobb? Megfeszíteni a képet, vagy pedig eltörülni?

Egy előfizető.

Szárnyasaink.

Az egyedüli magyar nyelvű baromfi-tenyésztési képes szaklap, foglalkozik a baromfi-tenyésztés összes ágaival, betegségeivel és ezek gyógykezelésével. A lap az Országos Baromfi-tenyésztési Egyesület hivatalos közlönye és Parthay Géza igazgató szerkeszti. Előfizetési ára egész évre 8 korona, fél évre 4 korona. Mutatványszámokat szivesen küld a kiadóhivatal: Budapest, Rottenbiller-u. 30.

1259 és 1314 tksz.

1902 év.

Árverési hirdetemény.

Vaskó Gyalának — Majling György és neje elleui 480. kor. tőke s jár, végrehajtási ügyében Pusztakürth község 5. számú telekkönyvi betétjében folalt I—9. rsz. 77. 1149. 1150. 1151. 1160. 1161. 1162. 1778. 1788. helyrzi 37. házsz. I. zselérbirtok 1346. kor. és az 1531 helyrajzi számú szöllő 340. kor. kikiáltási árban 1902 évi június hó 9. napján délelőtti 9. órakor Pusztakürthön a község házán megtartandó nyilvános árverésen a kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Az árverezni szándékozók tartoznak a kikiáltási ár 10%-át készpénzben vagy óva. dékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni. —

A kir. jbiróság mint telekkönyvi hatóság. Galgóczon, 1902. évi márczius hó 3-án.

Királyi járásbiróság galgóczon.

Sándor Géza

kir. járásbiró.

1701/1902 sz.

Hirdetemény.

A galgóczi kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóság 1902. évi Márczius hó 14-én 1701 sz. a. kelt végzésével kiküldött bizottság ezennel közhírré teszi, hogy Jókai községre vonatkozólag az 1886. XXIX., 1889. XXXVIII. és az 1891. XVI. t.-cikkek értelmében szerkesztendő telekkönyvi betétek készítésének munkálata folyamatba tetetvén, a nevezett községben a helyszíni eljárás és pedig az 1891. XVI. t.-cz. 9. §. értelmében első sorban az azonosítás 1902 évi Május* hó 12-én és ennek befejeztével a további bizottsági eljárás fog kezdődni. Ennélfogva felszólítanak:

1. mindazok, a kik a telekjegyzőkönyvekben előforduló bejegyzésekre nézve okadatolt előterjesztést kívánnak tenni, hogy a bizottság előtt a kitiűött határnapon megkezdendő eljárás alatt jelenjenek meg és előterjesztéseiket igazoló okirataikat mutassák fel;

2. mindazok, a kik valamely ingatlanhoz tulajdonjogot tartanak, hogy a tulajdonjog telekkönyvi bekebelezését a kitiűött határidőig a telekkönyvi hatósághoz intézet szabályszerű beadvány útján kieszközöljék, vagy a telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okiratok alapján a telekkönyvi bejegyzés iránti kérelmeik előterjesztése végett a bizottság előtt jelenjenek meg, ha pedig telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okirataik nincsenek, az átírásra az 1886: XXIX t.-cz. 15—18. §-ai és az 1889: XXXVIII. t.-cz. 5., 6., 7. és 9. §-ai értelmében szükséges adatokat megszerzeln iparkodjanak és azokkal igényeiket a kiküldött bizottság előtt igazolják, avagy oda hassanak, hogy az átruházó telekkönyvi tulajdonos az átruházás létrejöttét a bizottság előtt szóval elismerje és a tulajdonjog bekebelezésére engedélyt nyilvánítsa, mert különben jogait ez uton nem érvényesíthetik és a bélyeg- és illeték-elengedési kedvezménytől is elesnek; és

3. azok, a kiknek javára tényleg már megszűnt követelésre vonatkozó zálogjog, vagy megszűnt egyéb jog van nyilvankönyvileg bejegyezve, ugyszintén az ily bejegyzésekkel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy a bejegyzett jogna törlését kérelmezzék, illetve, hogy törlési engedély nyilvánítsa végett a kiküldött bizottság előtt jelenjenek meg, mert ellenesetben a bélyegmentesség kedvezményétől elesnek.

Királyi járásbiróság Galgóczon.

Kollár Kálmán

betétszerkesztő.

Pálffy

kir. albiró.

*Lapunk 7-ik számában Május helyett tévedésből Márczius volt szedve a mit ezennel helyreigazítottunk (Szerk.)

SZUPERFOSZFATOT**stassfurti kainitot**

szavatolt 12-4% tiszta káli 23-24% kénsavaskáli tartalommal

Stassfurti kálitrágyasót

szavatolt 40% tiszta káli 74-76% kénsavaskáli tartalommal.

Kovasavas-kálit (dohánytrágyázásra)

továbbá mindennemű egyéb műtrágyaféléket azonkívül

Kénport (legfinomabb 78% Chancel oidium ellen)**Rézgálicot** (98-99%)

Elismert kitűnő minőségben legolcsóbban szállít a

„HUNGARIA“

Műtrágya, kénsav és vegyi ipar részvénytársaság

Budapest, V. Fürdő-u. 8.**Biffi János, Nyitra.**

Uri divat-áruháza

Vármegye-utca 13. szám,

Kalapok. Elegáns nyakkendők. Fehérműek. Czipők nagy raktára.

Olcsó árak. — Elsőrendű minőség

Postai megrendeléseket gyorsan és pontosan eszközöl.

Eladás vétel és bérlet legeredményesebb, ha az **Országos Pályázati Közlönyben** hirdettetik, mely Közlöny az ipar, kereskedelem, mező- és erdőgazdaság összes köreibben közkezen forog **Mérsékelt hirdetési díjszabás.**

Felvilágosítást nyújt a kiadóhivatal
Budapest, Röck-Szilárd-utca 27. sz.

Legolcsóbb — Legüdvösebb**Anker**

életbiztosító — társaság

Legelőnyösebb feltételek**mellett köt biztosításokat****ember életére** Életbiztosítá-sokra a **legolcsóbb** tarifájavan. Az **Anker** részére Gal-gócson **csakis Herz Gyula**

úrnál lehet biztosítani.

Belföldi**Intézet**

Van szerencsém dúsan felszerelt **bútorraktáromat** a n. é. közönség figyelmébe ajánlani.

A bútorok **mindennemű stylben saját műhelyemben** készülnek, melyekért **több évi jótállással** kezdekem.

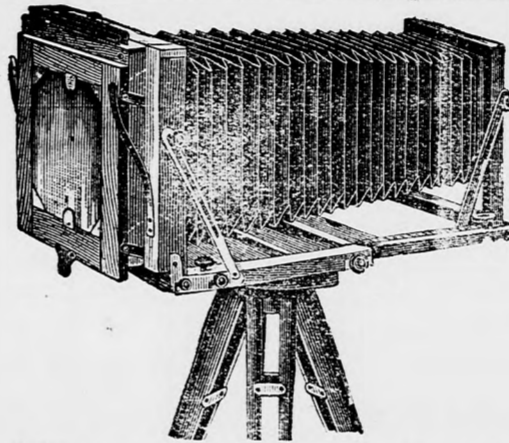
Ebédülő szalon s háló szoba berendezésekből nagy raktárt tartok, vagy kívánatra, a legrövidebb idő alatt **részletfizetésre** a legkedvezőbb feltételek mellett készítek.

Butor raktáram szives megtekintését kérve,

vagyok hazafias tisztelettel:

KISSKA MIHÁLY,

műasztalos.

Galgóc, főté.

Fényképezeti felvételek

naponta

Szold Jakabnál

Galgócson.

Nagy választék husvéti levelező-lapokban.

Dús terméstöbbletek létrehozatalára,

az összes gabonafélék, takarmányvetések, burgonya, répa és tengeri alá, kivált gyengén sikerült vetések feljavítására, legfőképp pedig szőlők trágyázására, úgyszintén dinnye és konyhakertiek (uborka, tök) hihetetlen terméshozására ajánljuk **száritott kőbányai hizottsertés-trágyánkat,** mely bámulatos gyors és biztos hatása által feltűnő elterjedésre tett szert és **lényeges megtakarításokat** tesz lehetővé.

Megrendelések intézőcso

BUDAPEST-KŐBÁNYAI TRÁGYASZÁRÍTÓ-GYÁR
Bosányi, Schietrumpf és Társa
BUDAPEST, V., Bálvány-utca 2.

Kimerítő prospectus ingyen és bérmentve

Kapható **DUKES** és **HERZOG** uraknál Galgócson.

Legjobb hasábos tűzifa és kőszén nagyban és kicsinyben

Ertekezni lehet Hanely Oszkár állomási főnöknél.

Nyom. Szold Jakabnál, Galgócson.

HOFFMANN PÁL

Mészáros és hentes üzlete

Ferencz Jozsef tér

Ajánlja kitűnő prágai módon készített

sonkát Egy kl. ára nyersen fűs-tölve 1 kor. 60 fill. Főzve és kicsinyben kimérve klj. 3 kor.-tól 4 kor.-ig.

Selcher und Fleischhauer.

Empfiehl besonders seine nach Prager Art zubereitete Schinken. Rohe Schinken per Ko. 1 Krone 60 Heller Gekocht in Detail per Ko. von 3 Kr. bis 4 Kronen.

